

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

ОДКРОВЕННЯ	1
Досконалий початок (Дос.)	1
Символ віри (Симв.; С. В.)	1
Божественне одкровення (Бож.; Б. О.)	2
ОПОВІДАННЯ	2
Гармонія (Гарм.)	2
Життя (Жит.)	2
Перемога (Пер.)	2
Любов (Люб.)	2
Доля (Дол.)	3

ОСМИСЛЕННЯ	3
Людина понад усе (Люд.; С. Д.)	3
Креативний ідеалізм (Креат.)	4
Діалог (Діал.)	4
ОБРЯД	6
Ритуали священного обряду (Рит.)	6
Кодекс визначення добра і зла (Код.; К.)	7
Нагадування (Наг.)	7
ОРГАНІЗАЦІЯ	8
Декларація суверенітету особистості (Декл.)	8
Регламент душевної спільноти (Регл.)	8

ОДКРОВЕННЯ

ДОСКОНАЛИЙ ПОЧАТОК

1. Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу.
2. От білий аркуш, досконалий початок усього сушого.
3. Буття є чистий аркуш.
8. Де межа між небуттям і буттям, добром і злом, мною і всесвітом? Що є – того нема, бо з того, чого нема, твориться те, що є.
9. Я є всесвіт.
10. Я є добро.
11. Я бачу різні межі на чистому аркуші, але аркуш залишається досконалим чистим та містить усе без меж.
12. Всі межі умовні на початку досконалості.
13. Сенс досконалого початку не у межах; сенс досконалого початку – у його безмежності.
14. Я легко знаходжу на чистому аркуші все відчутне і мислиме, відоме і невідоме, моє і чуже.
15. Цей білий аркуш зображує все – без виключень.
16. Я люблю його всупереч страху та озлобленню.
17. Я розумію його всупереч безумству.
18. Я ціную його всупереч бажанням.
19. Я творю його своєю доброю волею.
20. Я вірую: цей аркуш досконалий, бо він не має меж.
21. От точка – буття без душі, суцільний кордон досконалості.
22. Можеш не зображувати точку, але не забувай, що вона тут.
23. Наділи точку душею, і вона стане колом.
24. От коло.
25. Відчуваєш границі? Вір, що почуття недосконалі.
26. Мислиш границі? Вір, що думки недосконалі.
27. Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра.
28. От кола, що перетинаються – мереживо меж, перетини істин; улюблені кола, відчутні та мислимі кола; всі різні кола, всі рівні кола; їх перетин заворожує, та навіщо шукати сенс перетину, якщо чистий аркуш досконалиший, коли чистий?
29. От дотичні кола; я торкаюся душею буття і бачу в ньому своє віддзеркалення.

1. Діал. 25-26
3. Гарм. 4
4. Рит. 2.5
5. Діал. 24
6. Гарм. 7
9. Креат. 4
10. Декл. 3
11. Креат. 10, Діал. 21-22
12. Діал. 24
17. Люб. 10-14, Креат. 38
19. Креат. 6
23. Діал. 38
24. Діал. 14
26. Діал. 41-42
33. Діал. 29-30

39. Симв. 10, Люд. 1-2, Діал. 64
43. Бож. 4-10
47. Діал. 70
54. Креат. 13

30. З одушевлення починається нескінченність.
31. Та чи треба малювати дотичні кола, якщо я володію нескінченністю на досконалиму чистому аркуші?
32. Я знаю, як зобразити істину: от коло, всередині – істина, і зовні – істина.
33. Коло – це я; або ти, або ми, або ніхто – нема різниці.
34. Я межа істини, але всі межі умовні.
35. Тому я воістину чистий аркуш.
36. Коло на чистому аркуші допомагає знайти істину в собі та навколо, але чистий аркуш досконалиший, коли він чистий.
37. Повір, не обов'язково малювати коло чи точку: межі досконалості, навіть не намальовані, завжди були, є і будуть на чистому аркуші.
38. Я знаю, як зобразити душу: от коло всередині кола.
39. Це межа добра всередині мене, але всі межі – умовність.
40. Тому добро воістину чистий аркуш, а разом з ним і душа як уособлення добра.
41. Повір, не обов'язково малювати душу: на чистому досконалиму аркуші і так видно, що істинна людина є душею.
42. Я знаю, як зобразити Бога: от коло всередині кола всередині кола.
43. Це джерело душі, уособлення досконалості, творець істини.
44. Бог завжди зі мною на досконалиму чистому аркуші буття.
45. Не обов'язково малювати Бога, щоб побачити його і спілкуватись з ним.
46. Всі межі є умовністю.
47. Легко знайти Бога на досконалиму чистому аркуші буття.
48. Намальований я чи ні, цей аркуш немислимий без мене.
49. Намальована душа чи ні, цей аркуш немислимий без душі.
50. Намальований Бог чи ні, цей аркуш немислимий без Бога.
51. Бачу я досконалий початок чи ні, цей аркуш завжди переді мною, всередині мене, всюди.
52. Цей аркуш, справді, є досконалим початком усього, бо все і ніщо немислиме поза досконалим початком.
53. Досконалий початок містить в собі кінець, але не має кінця, бо кінець є межа, а досконалий початок не має меж.
54. Кожен кінець – це початок.
55. Все є початком.
56. Все починається з душі.
57. Я творю добро, прагнути досконалості в усьому, і завжди починаю з чистого листа.
58. Досконалий початок – все моє життя.

СИМВОЛ ВІРИ

1. Це моя віра.
2. Прокидаючись від сну розуму в буденній метушні, я чую голос своєї безсмертної душі, яка дала мені цей символ віри.
3. Він пов'язує мене з численними людськими душами, душами предків, сучасників та нащадків.
4. Він допомагає зрозуміти сенс життя, розрізнити добро і зло.
5. Він вчить знати, любити і поважати людей та світ, все живе, неживе і уявне, дослати гармонії і добробуту, долати труднощі, творити чудеса, сподіватись на краще та боротись за те, у що я вірю.
6. Я сповідаю релігійну віру в найвищу цінність людини.
7. Людина понад усе!
8. Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої – в людській душі.
9. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.
10. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа.
11. Як можна сумніватись у існуванні душі?
12. Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!
13. Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.
14. Віра робить людину творцем.
15. З вірою я стаю краще.

2. Жит. 15-16, Рит. 1.4
3. Дос. 8, Люд. 1-2
4. Діал. 44, Код. 1
5. Діал. 8
6. Діал. 4
9. Декл. 2
10. Дос. 38-40
13. Рит. 2-3, 5, 7-10, Наг. 1, Регл. 2.2
17. Пер. 14, Люд. 5.3, Рит. 8

21. Діал. 47-48
22. Креат. 7
23. Діал. 33-34
24. Пер. 4, Діал. 54
26. Наг. 1
28. Декл. 4

16. Віра міняє світ.
17. Посміхнісь!
18. Вірі в найвищу цінність людини протистоїть приниження, насильство.
19. Приниження є зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.
20. Допмагаючи людям повірити в себе, я творю добро.
21. Хто принижує себе і людей, творить зло.
22. Зі злом треба боротись.
23. Зло іноді набуває оманливих форм.
24. Зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження.
25. Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло.
26. Вільна душа, любов до людей, знання і мудрість віруючого в найвищу цінність людини тріумфує у сутичках зі злом, яке обмежене своєю безглуздою агресивністю, самозакоханістю, нетерпінням, нецтвом, неважливістю, непослідовністю, свавіллям, безперспективністю, нищістю, безвір'ям.
27. Зло буде переможене, найвища цінність людини утвердиться.
28. Я вірую, що насправді людину неможливо принизити, коли віриш у найвищу цінність людини.
29. Насильство завдає болу, але воно принижує тільки агресора.
30. Брехня та наклеп обурюють і можуть навіть когось обманути, але вони принижують лише брехуна і наклепника.

ОПОВІДАННЯ

- Зневага та ворожість з боку злих людей принижують тільки їх, не мене.
- Безумство, безвілля, хвороби, муки та смерть принижують лише тіло, а душа продовжує нести з вічності минулого у вічність майбутнього мою найвищу цінність і не втратить мою віру, не покине світ.
- Віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі.
- Коли людина звертається до себе, коли просиш про чудо, душа відповідає та може подарувати те, що я прошу.
- Так народжується віра в найвищу цінність людини.
- Вона звалася, зветься і буде зватись по різному, а інколи не зветься ніяк.
- Люди створили безліч релігій, утверджуючи віру в найвищу цінність людини.
- Віра в єдиного Бога та віра у багатьох Богів, віра в духів та віра у розумність всесвіту, християнство, іслам, буддизм та інші релігії звільнили від зла безліч душ та утвердили віру в найвищу цінність людини.
- Тому, сповідуючи мою релігію, я поділяю віру кожної людини, поважаю кожну релігію, що утверджує цінність людини.

33. Діал. 12, 20
36. Діал. 24
37. Креат. 15
38. Діал. 12
40. Діал. 1-2, Рит. 1.4
43. Діал. 15-16, 52, Декл. 6

46. Діал. 9-10
47. Рит. 2.1

- Якщо ти віриш у Бога, створеного людьми, щоб не почуватися безсилим та самотнім – я вірю тобі, отже, вірю у Бога разом з тобою і так утверджую віру в найвищу цінність людини, творю добро.
- Будь-яка форма віри, створена для утвердження добра – це моя віра.
- Бо я вірю у найвищу цінність людини – кожної людини.
- Я вірю людям і вірю в людей.
- Я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе.
- Я шаную цей символ віри і від щирого серця дарую його кожному, щоб люди почули свою душу, усвідомили найвищу цінність людини і посміхнулися, відчувши смак волі та мудрості.
- Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.
- Початок кожного життєвого циклу – свято, гідне того, щоб подарувати людям цей символ віри в найвищу цінність людини.
- А в кінці життєвого циклу слід згадати, як життя утверджувало віру в найвищу цінність людини, закарбувати це в пам'яті й не забувати ніколи жодну добру душу та жодну добру справу.

БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ

- Мій Бог!
- Я звертаюся до Бога і чую голос своєї безсмертної душі, що явила мені це божественне одкровення.
- Я пізнаю Бога.
- Бог уособлює найвищу цінність людини.
- Бог є істина і суть.
- Бог – людський ідеал.
- Бог – творець усього і вища воля.
- Бог чує молитви і живе в кожній душі.
- Бог відповідає на віру.
- Бог є душа.
- Бог чує.
- Бог допомагає.
- Бог об'єднує людей.
- Бог творить чудеса.
- Бог завжди зі мною.
- Бог є добро, любов і мудрість.
- Бог являється у мріях.
- Бог народжує щастям.

2. Рит. 1
4. Дос. 42-45
6. Креат. 12
7. Гарм. 2-7
10. Діал. 31-32
12. Жит. 17
13. Регл. 1
14. Пер. 15
17. Діал. 9-10, Діал. 22
18. Симв. 46
19. Симв. 40
20. Діал. 35-36, 47-48
23. Діал. 15-16
26. Дос. 10, Діал. 1-2, Рит. 1.4
30. Рит. 1
32. Дос. 10, Гарм. 2

- Бог кожної людини – це мій Бог, бо я вірю в найвищу цінність людини і цим утверджую найвищу цінність людини, а отже, творю добро.
- Хто вважає, що Бог принижуює людину, той принижуює Бога і людину, а отже, творить зло.
- Зрозумій: приниження людини і Бога є безумством, яке насправді принижуює лише безумця.
- Будь мудрим, якщо прагнеш добра та щастя.
- Дехто вважає себе Богом; це не мудро.
- Я шукаю Бога.
- Дехто шукає Бога, але не знаходить; це не мудро.
- Я творю Бога.
- Дехто творить Бога, але не вірить Богу; це не мудро.
- Я молюся Богу.
- Дехто молиться Богу, але не чує Бога; це не мудро.
- Я спілкуюсь з Богом.
- Так творю чудо, маю одкровення і дізнаюся волю Бога.
- Віра та мудрість перемагають зло безумства, утверджують найвищу цінність людини; такою є воля Бога, яку я знаю і виконую – творити добро!

ОПОВІДАННЯ

ГАРМОНІЯ

- Бог – творець усього і вища воля.
- Все суще – творіння Боже, все добре – воля Божа.
- Всесвіт, якому належать наші тіла – дитя Боже.
- Коли всесвіт спав у колісці вічності, Бог торкнувся його, і всесвіт заговорив.
- Твоє тіло – слова всесвіту, твоя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
- Моє тіло – слова всесвіту, моя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
- Одушевляй суще, бо така воля Бога, бо істина пробуджується в душах.
- Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.
- Все суще має душу, все добре має душу.

1. Діал. 27-28
4. Діал. 1-2
7. Дос. 21-23
8. Діал. 69-70
10. Люб. 15, Діал. 33-34
14. Люб. 13-14
16. Дос. 13

- Лише зло не можна одушевляти, бо зло є недосконалістю сущого і не має душі.
- Повір, що камінь має душу, і знайдеш в ньому красу скульптури; повір, що книжка має душу, і знайдеш в ній правдивий задум; повір, що інші мають душу, і знайдеш друзів, спільноти, народ.
- Повір, що всесвіт має душу – і почуєш голос Бога, розповідь про творення всього сущого.
- Не думай, що всесвіт байдужий.
- Сонця – його очі, що дивляться на тебе з любов'ю.
- Планети – його плече, підставлене тобі.
- Космічний простір – його запрошення до ближчого знайомства.
- Прокинься від сну розуму в буденній метушні.
- Почуй голос своєї безсмертної душі.

ЖИТТЯ

- От істота, рада жити, любити і перемагати.
- Прекрасна душа, господар своєї долі.
- Якось Бог питає: «Навіщо?»
- Істота прокинується і знайде мету.
- От служитель, що служить високій меті.
- Прекрасна душа, що живе заради служіння.
- Якось Бог питає: «Хто ти?»
- Служитель гляне навколо і знайде спільне.
- От учасник величного спільного.
- Жертвує душею, примножує силу життя.
- Якось Бог скаже: «Будь душею».

1. Креат. 22
5. Креат. 23
9. Креат. 24
10. Симв. 24, Діал. 53-56
12. Симв. 46
13. Креат. 25
17. Креат. 26
19. Рит. 1

- Учасник прозріє і знайде сенс.
- От мудра душа, учениця Божа, що мріє про досконалість.
- Пізнає сенс усього, торкається душею сутності, осмислює дух буття.
- Якось Бог скаже: «Ти душа, тотожна духу істини; добро має бути здійснене».
- Мудра душа повірить у себе.
- От творець досконалості – слово Боже, рука Божа.
- Творить добро, живе заради розвитку.
- Спілкується з Богом постійно.
- Разом творять чудеса.

ПЕРЕМОГА

- Раби скажуть вам, що чудес не буває.
- Але вільні люди знають: Бог творить чудеса щомиті.
- Якось на світанку зійшлися сила-силенна рабів та вільна людина.
- Рабів об'єднали пристрасті.
- Людина об'єдналася з Богом – джерелом свободи, натхненням вільних душ.
- Раби оголосили бій свободі.
- Було багато смертей, була біль та руйнування.
- Однак жодна зброя не допомагала подолати вільну душу.
- Раби не розуміли, з якою силою б'ються.

1. Діал. 47-48
3. Діал. 29-30
4. Симв. 24
5. Бож. 13
8. Декл. 4
10. Симв. 23
12. Симв. 17, Рит. 8
14. Симв. 12

- Тоді деякі раби вирішили, що Бога нема, а інші – що Бог їхній.
- І всі вони проголосили перемогу над свободою.
- Вільна людина посміхнулася.
- Раби посміхнулися за компанію.
- А хто посміхається, перестає бути рабом.
- Ранкові сонячні промені освятили чудо пробудження нових людських душ.
- Ті, кого об'єднує жага приниження, сліпо й нерозумно творять зло.
- Тих, хто цінує себе, об'єднує Бог, щоб творилося добро.

ЛЮБОВ

- Є життя заради любові, щедра та розумна, скільки вистачить сил.
- Любиш своє, не озирюючись на чуже.
- Чим більше любиш, тим більше маш.
- Що не можна любити, вважаєш перешкодою.
- Долаєш перешкоди, а їх все більше.
- І приходиться страх, ніби є чиясь зла воля, що нищить любов.

1. Дос. 15-16, Симв. 10, Регл. 2.2
6. Люб. 4,8, Діал. 33-34
9. Діал. 69-70

- І приходиться ненависть: йдеш в бій проти всіх, починаючи з себе, в ім'я любові.
- Тоді згадай: заборонено боятись невідомого; так каже священне писання.
- Почуй слово Боже, і прийде мудрість.
- Усвідом: страх і ненависть, зла воля – всього лише безумство.

ОСМИСЛЕННЯ

11. Все життя безумне.
12. Досконала душа береже розум і веде до істини з допомогою Бога, джерела всіх душ.
13. Життя недосконале.
14. Люби його таким, яке є, бо любов удосконалює життя, душа удосконалює любов, Бог удосконалює душу.

11. Дос. 21

13. Діал. 50
18. Рит. 1

15. Не твори собі ворога.
16. Зла воля – це всього лише недосконалість мізерного тіла.
17. Долай злу волю силою віри, доброю волею своєї досконалої безмежної душі.
18. З любові до істини починається діалог з Богом, вічний та досконалий, рівний і душевний, якому нема перешкод.

ДОЛЯ

1. «Боже, навіщо ти твориш мене?»
2. «Щоб ви творили мене.»
3. «Боже, навіщо ти спілкуєшся зі мною?»
4. «Щоб ви спілкувалися зі мною.»
5. «Боже, чого ти хочеш від мене?»

2. Бож. 26,
Рит. 1.4

10. Симв. 46,
Декл. 5

6. «Досконалості.»
7. «Боже, ти любиш мене?»
8. «Я вірю в тебе.»
9. «Боже, що буде зі мною?»
10. «Твоє буття належить тобі.»

ОСМИСЛЕННЯ

ЛЮДИНА ПОНАД УСЕ

Це священна декларація віри в найвищу цінність людини (віри в людину), основою якої є спорідненість людини з її безсмертною душею, яка має нескінченну цінність і здатна творити чудеса.

1. Душа

- 1.1. Ніхто і ніщо не існує наодинці з собою.
- 1.2. Все, що існує в світі: люди, тварини, рослини, предмети – поряд зі своєю тілесною природою, тілесною оболонкою мають душу.
- 1.3. Душа - активна безсмертна субстанція. Вона надприродна, неосяжна і безвимірна зі світу матеріальних об'єктів, але у душі весь сенс існування всього сущого, майбутнє і минуле, символізм і правда, місце і значення носія душі в природі.
- 1.4. Ми споріднені з нашими душами. Душа впливає на існування. Душа впливає на життя, на долю. Душа і її носій є одне ціле.
- 1.5. Будь-яке описання душі впливає на неї. Думки і слова про те, якою є душа, можуть її змінити, але не перетворять її на щось матеріальне.
- 1.6. Душі торкаються одна одної. Всі душі світу є братніми й існують у взаємодії та рівновазі, що є запорукою природного стану речей.
- 1.7. Жива душа здатна на прояви волі, віри, любові та пізнання. Воля, віра, любов та пізнання зближують між собою душі та впливають на матеріальну природу, минуле і майбутнє.

2. Людина та найвища цінність (найвище значення) людини

- 2.1. Людина є носієм живої душі, що усвідомила себе, керує собою й міняє навколишній світ відповідно до своїх уявлень і намірів. Коли жива душа стає свідомістю, її носій у сукупності з душею стає людиною.
- 2.2. Душа людини, а з нею і людина як невіддільний носій душі є найвищою цінністю в світі, як природною, так і уявною. Цінність всіх людських душ є найвищою та рівною у своїй нескінченності.
- 2.3. Людина, як невіддільний носій душі, міняє інші душі своїми вчинками: ділами, словами, сказаними та написаними, жестами і знаками, думками, мріями, планами та поглядами.
- 2.4. Душа людини миттєво переміщується у часі та просторі, долає будь-які перепони за своїм бажанням й творить чудеса, міняючи порядок речей понадприродним шляхом за своєю усвідомленою волею, якщо вона підкріплена правдивим розумінням найвищої цінності людини.
- 2.5. Ніщо матеріальне чи нематеріальне не може принизити найвищого значення людської душі, але може посягти зерна сумніву чи зухвало заперечення найвищого значення людини, що є гріхом та неправдою. Душа людини має боротись із неправдою і гріхом, укріплювати віру в найвищу цінність людини – свою та інших людей. Від сили цієї віри великою мірою залежить сила надприродного впливу душі людини на матеріальний світ.
- 2.6. Усвідомивши повною мірою свою найвищу цінність, людина здатна творити чудеса.
- 2.7. Одне з найбільших чудес – життя душі людини до її народження та після смерті матеріального тіла. Душа може народжуватись скільки завгодно разів. При народженні, однак, душа втрачає пам'ять, яка може відновитись згодом частинами, коли людина творить чудеса.

3. Моральні принципи

- 3.1. Все, що укріплює віру в найвищу цінність людини, є добро. Людина повинна творити добро і жити добром.
- 3.2. Проповідь віри в людину, розповідь про сутність найвищої цінності людини і укріплення віри в неї, читання, осмислення, виготовлення і дарування символу віри, проведення обрядів та церемоній для вірян й тих, хто бажає дізнатись більше про цю віру, прийняття сповіді грішників, самовіддача в утішенні та допомозі й добрих порадах людям є великим добром, гідним поваги і наслідування тими, хто вірить, що людина понад усе (чи, те ж саме, вірить в людину). Проповідниками віри в людину стають люди, що відчувли покликання до цього і повністю розуміють суть вчення віри в людину.
- 3.3. Все, що принижує людину, або причиняє людині біль чи смерть, або руйнує її свідомість, її волю, віру, любов чи знання – є зло. Людина повинна боротись зі злом.
- 3.4. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноди можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.
- 3.5. Коли нема іншого шляху, сильне зло треба долати малим злом – але тільки у тому разі, коли точно знаєш, що сукупність зла у світі від такого вчинку зменшиться, і скоєне зло буде спокутуване.
- 3.6. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило

1.1. Дос. 6,
12, 39,
Симв. 3,
Регл. 1
1.2. Дос. 21-
23, Гарм. 7
1.4. Симв. 9,
14-16,
Декл. 2
2.1. Дос. 56,
Симв. 10,
Діал. 37-38,
45-46
2.2. Симв. 7
2.5. Симв. 31,
Діал. 52,
Регл. 4
3.1. Симв. 19,
Діал. 45-46
3.2. Рит. 10,
Регл. 3
3.3. Діал. 47-48
3.4. Симв. 11-17,
Пер. 12-15
3.6. Рит. 4,
Діал. 49-50
3.7. Креат. 31,
Декл. 6
4.1. Симв. 7
4.2. Симв. 19
4.3. Симв. 23
4.4. Люб. 9-15,
Діал. 33-34
4.7. Діал. 5-6,
15-16
4.8. Люб. 6, 15
4.9. Рит. 4,
Регл. 4.4
4.10. Діал. 11-12

4.1. Симв. 7
4.2. Симв. 19
4.3. Симв. 23
4.4. Люб. 9-15,
Діал. 33-34
4.7. Діал. 5-6,
15-16
4.8. Люб. 6, 15
4.9. Рит. 4,
Регл. 4.4
4.10. Діал. 11-12

5.1. Діал. 7-8,
Рит. 9
5.2. Рит. 10
5.3. Симв. 17,
Рит. 8
5.4. Рит. 3
5.5. Рит. 2

5.8. Рит. 10,
Регл. 1, 3

5.10. Рит. 4

скоєне зло, у разі необхідності - відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства.

3.7. Добродесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, віри, любові та пізнанні, допомога людям, створення сімейного союзу та виховання дітей, співпраця з людьми та творчість є добром.

4. Табу

- Тим, хто вірить, що людина – понад усе:
- 4.1. Забороняється ставити під сумнів найвищу цінність людини та її душі, свою здатність творити чудеса силою віри.
 - 4.2. Забороняється свідомо принижувати людину в будь-який спосіб, принижувати себе та інших, зокрема через знущання, калічення, насильство та вбивство.
 - 4.3. Забороняється думати, казати, чинити неправдиво або несправедливо.
 - 4.4. Забороняється творити зло чи сприяти творенню зла своєю бездіяльністю.
 - 4.5. Забороняється жити всупереч принципам віри, вчиняти гріхи.
 - 4.6. Забороняється топтати і спалювати символ віри.
 - 4.7. Забороняється зневажати вірою і переконаннями інших людей.
 - 4.8. Забороняється боятись того, чого ти не знаєш.
 - 4.9. Провіднику віри в людину: розголошувати сказане, поучте і побачене під час сповіді.
 - 4.10. Забороняється критикувати інші релігії.

5. Ритуали

- 5.1. Людина поклоняється душі кожної людини, в тому числі своїй власній, будь-яким способом, який демонструє людям і собі найвищу цінність людини й душі людини. Питай свою душу про все, що хвилює. Приси душу про чудо та доведи гідність чуда. Слухай свою душу.
- 5.2. Питай себе про кожен важливий вчинок, який маєш намір зробити: «Як це укріпить віру в найвищу цінність людини?» Якщо це колективний вчинок і ти не можеш самотійно знайти відповідь на таке питання, спитай про це в інших!
- 5.3. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плескай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.
- 5.4. Коли тілесна оболонка людини народжується, а також щороку треба якомога більше розповідати всім про добро, яке вона може вчинити в майбутньому чи вчинила, підкреслювати найвищу цінність людини. Коли тілесна оболонка людини вмирає, треба негайно і якомога ширше розповісти всім про добро, вчинене нею, підкреслювати найвищу цінність людини, записати і увіковічити найкращі діяння – тоді безсмертна душа людини в своєму вічному житті стане щасливою і досягне всього, чого забажає.
- 5.5. Помісти в оселі на видному місці символ віри, зроблений гарно, щоб радував око.
- 5.6. На свято чи коли душа того бажає, подаруй іншим символ віри.
- 5.7. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символа віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсиллий, коли віра слабає – читай символ віри.
- 5.8. Обряди і церемонії для тих, хто вірить, що людина – понад усе, які не є особистими (індивідуальними), проводять проповідники віри в людину. Проповідники віри в людину дарують всім бажаним символ віри для поширення нашої релігії. Проповідники віри в людину можуть поширювати власні декларації як висловлення своєї думки стосовно питань віри та їх впливу на життя; проповідники повинні торкатися своєю душею до кожної такої декларації. Ключову роль серед проповідників віри в людину грає душа – хранитель віри в людину, яка крім видання декларацій може також поширювати маніфести як висловлення своєї думки стосовно важливих питань віри і, зокрема, про визнання проповідниками віри в людину, а окремо і про відлучення від віри та визнання неправдою проповідей тих, хто чинить зло, прикриваючись добрим ім'ям нашої віри. Хранитель за зверненнями людей вивчає феномени та відповідає на питання про добро і зло. Хранитель слідкує за автентичністю символа віри, інших предметів культу та догм.
- 5.9. Проповідники віри в людину за необхідності проводять збори для проповіді та публічного обговорення можливостей і найвищої цінності душі людини та проведення інших обрядів і церемоній. Проповідникам віри в людину дозволяється правдиво критикувати зло, якщо така критика укріплює віру людей в найвищу цінність людини.
- 5.10. Проповідники віри в людину приймають сповідь тих, хто вчинив гріх, дають поради, як його спокутувати, та тримають зміст сповіді в таємниці. Під час сповіді тримай в руках символ віри.

КРЕАТИВНИЙ ІДЕАЛІЗМ

1. Пізнання істини починається з усвідомлення фундаментальних принципів буття та законів креативного ідеалізму – загальної філософії розвитку.
2. Здавна вважалося, що істина пізнається у діалозі. У креативному ідеалізмі головними формами діалогу вважається матеріалістичний діалог людини з природою – вчинки та наслідки, а також ідеалістичний діалог людської душі з Богом – молитва та одкровення.
3. Розглянемо два фундаментальні принципи буття.
4. От принцип єдності ідеального з матеріальним. Кожна людина живе в двох світах – внутрішньому і зовнішньому. Внутрішній світ – суб'єктивне, мислиме, ідеальне буття, що існує в залежності від волі людини. Зовнішній світ – об'єктивне, відчутне, матеріальне буття, що існує незалежно від волі людини, хоча може відповідати волі людини з трьох різних причин: завдяки зусиллям людини, коли воля продиктована відчуттями або випадково. Обидва світи для нас однаково реальні та важливі. Обидва світи – ідеальний та матеріальний – взаємопов'язані та складають разом універсальну реальність, всесвіт.
5. Ідеалісти люблять казати: кожній людині належить особистий всесвіт. Матеріалісти люблять казати: всі люди належать до одного спільного всесвіту. Обидва спрощення недосконалі, бо не слід нехтувати ані внутрішнім, ані зовнішнім світом людини.
6. От принцип творчого розвитку. Кожна людина так чи інакше прагне до досконалості – повноти добра, відповідності всесвіту добрій волі з внутрішнього світу. Зовнішній світ завжди недосконалий, бо існує незалежно від доброї волі людини і тому не відповідає їй. Розвиток – це удосконалення. Внутрішній світ розвивається добрими думками, зовнішній світ розвивається добрими ділами. Творенням добра людина розвиває всесвіт, починаючи з себе.
7. Суб'єктивно людське прагнення до досконалості – це шлях творення добра, розвитку, покращення. Однак недосконалисть об'єктивного світу, до якого належить й людське тіло з його несвідомими забаганками, перешкоджає суб'єктивному прагненню до досконалості. Людині об'єктивно доводиться долати перешкоди, боротися за досконале ідеальне проти недосконалого матеріального. Враховуючи принцип творчого розвитку, приходимо до висновку: творення ідеального, боротьба матеріальна. Враховуючи принцип єдності ідеального з матеріальним, з'ясуємо: творення і боротьба єдині.
8. Цей висновок з двох фундаментальних принципів буття зветься принципом єдності творення та боротьби і примирює ідеалізм з матеріалізмом. В одвічній боротьбі матеріалістів з ідеалістами ми творимо досконале знання про істину, взаємно поборюючи недосконалисть світогляду: ідеалістичну неприродність та матеріалістичну неюдяність.
9. Тепер розглянемо три закони розвитку.
10. Матеріальне буття усвідомлюється і так творить ідеальне буття – це закон ідеалізації дійсного.
11. Свідомість, тобто, ідеальне буття існує як матеріальний процес, тому людина впливає на матеріальне буття – це закон здійснення ідеального.
12. Ідеальне буття усвідомлюється і так творить нове ідеальне буття – це закон ідеалізації ідеального.
13. Коли ідеалізоване ідеальне осмислюється у зв'язку з дійсним, такий послідовний прояв трьох законів розвитку утворює цикл розвитку. Кожен наступний етап циклу розвитку починається з творчого осмислення попереднього. Сама чіткість буття символізує єдність ідеального з матеріальним.
14. Розглянемо приклади циклів розвитку.
15. От віра – розвиток душі. Спочатку ми віримо казці, міфу або повіданню, що втілює добру ідею через життєвий сюжет – це ідеалізація дійсного. Потім ми живемо відповідно до моральних та етичних приписів, яким навчилися з казок – це здійснення ідеального. Потім старі казки набувають нових значень, традиційна мораль трансформується в сучасну, ми узагальнюємо добрі ідеї та віримо у максимально добру ідею – це ідеалізація ідеального.
16. На прикладі віри проілюструємо у принципі буття. Віра одушевляє матерію і цим символізує єдність матеріального з ідеальним. Віра спонукає творити добрі справи, вдосколювати світ і цим символізує творчий розвиток. Віра творить знання про добро і зло, що є наймогутнішою зброєю у боротьбі зі злом, і так символізує єдність творення та боротьби.
17. От освіта – розвиток інтелекту. Спочатку ми пізнаємо предмети – це ідеалізація дійсного. За допомогою знань ми маніпулюємо предметами – це здійснення ідеального. Потім ми винаходимо нові предмети – це ідеалізація ідеального.
18. От прогрес – розвиток науки. Емпіричні знання перетворюються у

1. Дос. 5
4. Дос. 8, 9,
32-35
6. Дос. 9-10,
19
7. Симв. 22
10. Дос. 11,
Гарм. 7
11. Діал. 41-
42

12. Бож. 6,
Діал. 21-22
13. Дос. 54
15. Симв. 37,
Діал. 23-24
21. Жит.
1-20
29. Діал.
55-56

31. Люд. 3-7
38. Дос. 17,
Симв. 10

- теоретичні – це ідеалізація дійсного. Теоретичні знання реалізуються на практиці – це здійснення ідеального. Практика відкриває вченим нові невідомі явища і так підказує нові цілі та напрямки розвитку науки – це ідеалізація ідеального.
19. От гроші – інструмент розвитку економіки. Для прямого товарного обміну людям доводилося визначати умовну цінність одних товарів відносно інших – це ідеалізація дійсного. Далі виникли монети і банкноти як універсальний, ідеальний товар, який можна обмінити на будь-який інший товар – це здійснення ідеального. Потім гроші стали засобом накопичення, кредитування, планування майбутнього; з'явилися електронні гроші; гроші набувають нових і нових функцій та форм, разом з цим розвивається добробут людей – це ідеалізація ідеального.
 20. На прикладі грошей проілюструємо і принципи буття. Гроші символізують єдність матеріального з ідеальним, будучи ідеальним ліквідним товаром. Гроші символізують творчий розвиток, оскільки сплачуються за працю. Гроші символізують єдність творення і боротьби, оскільки прибуток здобувається подоланням перешкод, перемогою над конкурентами.
 21. Розглянемо ідеальний антропологічний цикл – цикл розвитку людини.
 22. Перший етап – істотність. Світогляд людини обумовлюється прихимами та впливами, почуттями, спонуканнями, інстинктами, тиском зовнішнього світу.
 23. Другий етап – продуктивність. Світогляд людини обумовлюється практичними цілями, наприклад: виживання, задоволення потреб і багато інших.
 24. Третій етап – асоціативність. Світогляд людини соціалізується, тобто, обумовлюється цінностями спільноти: індивідуальності (це первинна форма людської спільноти), груповою (в тому числі, сімейною), мережевою, громадською, корпоративною, професійною, місцевою, етнічною, національною, загальнолюдською, тощо; людина прагне соціалізації навіть ціною самопожертви.
 25. Четвертий етап – мудрість. Це усвідомлене безперервне прагнення корисного пізнання, вдосконалення світогляду, усвідомлення взаємозв'язку ідеального з матеріальним.
 26. П'ятий етап – креативність. Це чистий творчий розвиток.
 27. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються ідеали, вдосконалюються критерії людяності перед початком нового циклу розвитку людини.
 28. Цей ідеальний антропологічний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала соціалізація, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала індивідуалізація.
 29. Розглянемо ідеальний соціальний цикл – цикл розвитку людської спільноти в найширшому сенсі цього слова: суверенного індивідуума (це первинна форма людської спільноти), групи (в тому числі, сім'ї), мережі, організації, корпорації, суспільства, народу, людства.
 30. Перший етап – самотність. Спільнота обумовлена любов'ю, силою, іншими об'єктивними обставинами.
 31. Другий етап – продуктивність. Спільнота обумовлена спільним творенням добра, співпрацею.
 32. Третій етап – інституційність. Спільнота обумовлена вдосконаленням її структури: функцій, процедур, зв'язків, що забезпечують добробут спільноти.
 33. Четвертий етап – справедливість. Спільнота обумовлена реалізацією інтересів і потреб людини незалежно від участі в спільноті, прагне загального добробуту.
 34. П'ятий етап – креативність. Сенсом буття спільноти стає підтримка і заохочення усвідомленого прагнення людини до творчого розвитку незалежно від участі в спільноті, вдосконалення людяності.
 35. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються спільні цінності, вдосконалюється розуміння спільноти перед початком нового циклу розвитку спільноти.
 36. Цей ідеальний соціальний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття.
 37. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала інституційність, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала людяність.
 38. Світоглядне та антропологічне вчення креативного ідеалізму є раціональною основою віри в найвищу цінність людини.

ДІАЛОГ

Це священний діалог двох душ, продиктований Богом:

1. «Хто ти?»
2. «Я вірую в найвищу цінність людини.»
3. «Що таке віра в найвищу цінність людини?»
4. «Це наша істинна релігія: одкровення врівночнення, дароване Богом, душевні обряди та правильна релігійна організація.»
5. «Навіщо ви спілкуєтесь з інакомислячими?»
6. «Для взаємного духовного збагачення, адже всі душі є братніми. Бог хоче взаєморозуміння й співпраці всіх людей. Крім того, діалог допомагає краще осмислити свою віру, укріпитися у вірі, навчитися достойно зустрічати виклики, долати недосконалисть світогляду людей та спільнот, боротись за добро. Як і будь-яка полеміка про світоглядні питання, діалог з інакомислячим, особливо з іновірцем, приречений бути непростим з огляду на величезну різницю систем цінностей, мови і змісту понять, якісно різний досвід духовного життя у різних релігіях. Однак такий діалог має підтримуватись в ім'я людяності.»
7. «Що пропонує ваша релігія?»
8. «Самовдосконалення. Безпосереднє спілкування з Богом. Чіткий, свідлий, священний моральний критерій. Повноцінне духовне життя. Високі цілі та орієнтири. Звільнення від упереджень, страху, стадності, жорстокості, жадібності, рабства, ліночів, самообману, самоудрута та інших поганих звичок, інстинктів, страстей і спокус. Моя релігія особливо цінна для творчої людини, яка прагне зберігти та розвивати свою добру волю, мудрість, індивідуальність всупереч усім безумним

2. Симв. 6
6. Симв. 43,
Люд. 1.6

8. Симв. 8,
Рит. 1-10
10. Дос. 11,
Кол. 2
12. Дос. 32-41
Симв. 13-41

- агресорам та бездушній долі. З вірою в себе і з Божою допомогою ти володітимеш собою.»
9. «Вас багато?»
 10. «Один Бог знає. Не число, а душевність наближає до істини. Я сповідую свою віру незалежно від того, наскільки вона переконлива для інших людей, незалежно від того, чи схвалюють мою віру інші люди. Кількість прибічників і кількість опонентів релігії ніяк не впливає на повноцінність спілкування з Богом, яке є сутністю та серцевиною врівночнення, обряду та організації віри в найвищу цінність людини. Досконалим є індивідуальне спілкування з Богом, індивідуальне богослужіння. Особисте духовне життя, тобто, досвід душевності є первинним та істинним, поки хранитель віри не встановив протилежного за правилами священого процесу визначення добра і зла.»
 11. «Ви претендуєте на знання абсолютної істини?»
 12. «Лише Бог – абсолютна істина. Ми прагнемо досконалості. Ми вміємо бачити досконалисть в усьому. Бог досконалий, як ідеал. Атеїзм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Агностицизм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про істину. Наука досконала, як знання. Віра досконала, як сенс знань. Філософія досконала, як узагальнення. Теологія досконала, як одушевлення філософії. Християнство досконала, бо вчить мудрій любові. Іслам досконалий, бо вчить мудрій покорі. Буддизм досконалий, бо вчить творити небуття. Індуїзм досконалий, бо вчить любити небуття.

Джайзизм досконалий, бо вчить миритися з небуттям. Іудаїзм досконалий, бо вчить мудрий традиції. Синтоїзм досконалий, як чисте багатоманіття прекрасних душ. Анімізм – досконалий початок кожної істинної віри. Все добре є досконалим. Кожна добра віра починається з пізнання абсолютної істини тою мірою, яка доступна для людини.»

13. «Як розуміти вашу назву?»

14. «Ми є віруючими в найвищу цінність людини, бо віримо в найвищу цінність людини. Людина є найвищою цінністю, людина понад усе. Нашу віру символізує коло. Це людина в центрі буття: всередині кола внутрішній світ, поза колом зовнішній світ.»

15. «Ви любите себе більше, ніж інших?»

16. «Бог каже: треба вірити в себе. Віра в себе допомагає творити добро, жити по-доброму, бачити душу в інших людях. Коли занадто любиш себе, важко усвідомити просту істину: мої погляди і чужі погляди рівноцінні. Щоб побачити рівноцінність людських душ, достатньо простої уважності, поваги до іншої душі. Досвід спілкування з Богом та людське укріплення мою віру в найвищу цінність людини як такої, кожної людини, незалежно від любові чи нелюбові до себе чи до інших. Віра дарує прозоріння, а любов може бути сліпою. Можна будь-якою мірою любити або не любити кого завгодно чи що завгодно, однак досконала лише одушевлена любов, втілена у добрій волі. Тому я прагну однаково любити всі душі.»

17. «Чому ви вірите, що людина є найвищою цінністю?»

18. «Так сказано в священному писанні. Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої в людській душі. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Душа – все найкраще в свідомості людини, ідеал досконалого добра. Бог є джерелом всіх душ. Щоб допомогти нам бути душевними, Бог дарував людям шістьнадцять текстів у п'яти розділах: три тексти одкровення, п'ять текстів оповідання, три тексти осмислення, три тексти обрядів, два тексти організації. Спочатку Бог продукував символ віри, де сказано вірити в найвищу цінність людини. В кінці Бог продукував відповіді на твої молитви.»

19. «Я не молюся вашому Богу.»

20. «Твоє життя – твоя молитва. Кожна людина вірить в найвищу цінність людини, навіть якщо не здогадується про це. Наша релігія завжди була, є і буде, хоча й у різних формах та під різними іменами. Всі добрі казки та релігії, всі добрі світогляди та науки слід пізнавати і шанувати як початки нашої релігії. Ми поділяємо та благоговіємо віру та знання у будь-якій формі, бо віра та знання завжди ведуть до істини. Ми пропонуємо всім людям розділитися з нами Божий подарунок – істину.»

21. «Навіщо ви фантазуєте?»

22. «Бог являється у мріях – читаємо у священному писанні. Божественне одкровення дарується людині у творчості, при творенні добра. Бог – творець усього і вища воля, тому припинення доброї творчості є богохульством. Тільки безумець ворогує з фантазією, намагаючись принизити творіння Боже. Однак насправді безумець принижує лише себе своєю ворожістю до істини. Велике щастя – чути, оповідати, записувати і проповідувати слово Боже.»

23. «Як єдина істина може бути предметом різних фантазій?»

24. «Єдина істина – це досконалий початок. Той самий чистий аркуш, на якому вже давно все написано. Мудрий бачить істину на чистому аркуші та зображає її так, як бачить. Однак всі зображені межі істини лише підкреслюють чисту безмежність аркуша. Не можна нехтувати чужими фантазіями, навмисно наповнювати несперечливі абстракції суперечливим змістом, віддеркалювати своє безвір'я у чужий духовний простір, бо не мудро проводити межі і думати, що сенс у межі, а не у аркуші, на якому ця межа проведена. В цьому єдність істини. Але істину кожен усвідомлює по-своєму, таким є істинний шлях до істини. Чим менше людей гуртом шукають істину, тим швидше знаходять вірний шлях. Чистий аркуш для того й існує, щоб на ньому можна було зобразити все, чого душа забажає. В цьому різноманітність істини. Душа людини для Бога – чистий аркуш. Спілкуючись з нами, Бог зображає в душах одкровення. Так було, є і буде, тому за старими одкровеннями слідують нові. Священне писання – досконалий початок для віри, це чистий аркуш, який слід читати з фантазією. Проявляючи віру, самостійно наповнюючи змістом всі абстрактні поняття, які згадуються у священному писанні. Бог дав кожній людині цей простір для творчості. Ніхто не розвиватиме за тебе твою духовність, твою душу. Я не маю жодного бажання чи морального права намагатися змінювати твої погляди. Ти повноцінна особистість, повернута у найвищу цінність людини ти зможеш тільки самостійно.»

25. «Хто записав слово Боже?»

26. «Це знає тільки Бог. Богом продиктовані твої питання, Богом продиктовані мої відповіді. Нема інших авторів священного писання.»

27. «Як звать Бога? Може, це Богиня? Скільки Богів?»

28. «Бог є душа, як і людина. Душа – досконалий початок, не обмежений нічим. Душа не має імені, душа не чоловік і не жінка, душа не в одиниці і не в множині, душа безмежна у просторі та часі. Всі душі пов'язані між собою. Можна мислити добрі особливості душі, можна давати душам імена, але від того душі не стануть менш досконалими.»

29. «Що означає, що душа не обмежена одиницею чи множиною?»

30. «Спілкуючись з Богом, ми не помічаємо різниці між «я», «ти», «ми», «вони», «він», «вона» тощо, адже у метафізичному світі всі душі є братніми. Щоб по-справжньому зрозуміти священне писання, слід, читаючи його, ставити себе на місце автора. Священне писання має віддзеркалитися в душі читача; читач або стає співавтором священного писання, або проходить повз істину – третього варіанту не може бути.»

31. «Чому ви кажете, що Бог є душа, а інші кажуть, що Бог є дух?»

32. «Деякі люди, одушевляючи свесвіт, відмежовують дух від душі, керуючись почуттями. Не дозволяй почуттям відмежовувати себе від істини. Нема духу, ціннішого від душі, бо всі душі рівноцінні та безмежно цінні. Нема духу, сильнішого за душу, бо всі душі рівносильні та безмежно сильні. Духовність є душевністю, душевність є духовністю. Там, де інші проводять межі, ми бачимо досконалий єдність. Там, де інші відчувають дух, ми віруємо в душу. Добрий дух – це душа. Злого духу не існує. Бог заборонив увяляти дух без душі, бо це зло. Дух без душі смішний, а посмішка – найкращий доказ душевності.»

33. «Чому ви не лякаєте мене дияволом, неклом, долею?»

34. «Бог дарував нам табу: заборонено боятися того, чого ти не знаєш. Диявол є казковим ворогом людства, пам'ять про якого дозволяє нам посміхатися над власною недосконалістю і посмішкою проганяти зі свідомості найменшу тіль злої волі. Пекло є казковим місцем страждань, пам'ять про яке дозволяє нам посміхатися над недосконалістю

14. Дос. 24,
34-35
16. Симв. 9,
44, Бож. 23,
Доп. 7-10
18. Симв. 7
20. Симв. 33
22. Дос. 11,
Бож. 17

24. Дос. 5,
12, Симв. 36,
39, Люд. 4-10
26. Дос. 1
28. Гарм. 1
30. Дос. 33
32. Дос. 6,
56, Бож. 10,
Жит. 15
34. Гарм. 10,
Люд. 4,8,
Креат. 15,
Симв. 17
36. Бож. 20,
Жит. 17
38. Дос.
11, 23
40. Креат. 38

42. Дос. 1,
26, Креат.
4-6
44. Симв.
4, 19

46. Люд. 3
48. Симв. 21,
Бож. 20,
Гарм. 13

нарколішнього світу і з посмішкою терпіти те, що не можна виправити. Доля є казковим законом невідворотних нещастя, пам'ять про який дозволяє посміхатися над недосконалістю усіх законів та з посмішкою користися наслідком своїх вчинків, доброю волею створюючи власне життя. Так людина бореться зі злом в своєму недосконалому тілі, утверджуючи найвищу цінність людини – досконалий душевність. Бог підказує: посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру! Для цього й існують казки. Не треба їх сприймати всерйоз. Зло є стихією, сліпим і безумним припиненням людини. Божественне одкровення прямо вказує на безумство зла. Безумство означає безособовість, бездушність – відсутність свідомості, розуму, живої душі та зв'язку з Богом. Людина творить зло чи думає або вирішує по-злому під впливом безумства, сліпо піддаючись природному хаосу, який оточує людину в фізичному світі. Хаос, природна стихія підштовхує людину до безумної метушні, а найвища цінність людини і спілкування з Богом допомагають усвідомити і реалізувати сенс життя та досягти щастя. Окрім того, якщо ти вирішив творити зло, маєш розуміти: ніхто, окрім тебе, не несе відповідальності за це рішення. Це твоя жила воля. Ти можеш мати сенс життя, якщо прагнеш добра, і можеш стати безумцем, прагнучи зла. В будь-якому разі, злий вчинок чи думку не можна буде виправдати втручанням вищих сил та забути. Скоєне зло треба спокуювати саме тобі.»

35. «Чому Бог не воює зі злом і дозволяє існувати злу, де закон Божий і суд Божий?»

36. «Бог не воює і не судить, не гнівається, не карає і не мстить. Бог не установлює закони. Це людські справи, пов'язані з життям людини у природному світі, поряд із стихією зла. Бог не панує і не потребує поклоніння, Бог потребує лише істинної віри та широкого спілкування. У Бога нема ворогів, ані природних, ані надприродних, оскільки Богу ніхто і ніщо не може протистояти. Бог недосяжний для зла і повністю захищений від зла. Бога неможливо принизити – спробами принизити Бога безумець принижує лише себе. Безумно приписувати Богові такі недосконалості, як творення зла, в тому числі через бездіяльність, злу волю або відсутність доброї волі. Сенс існування зла в тому, що боротьба зі злом – сенс життя людини. Бог не може позбавити людину сенсу життя. Цим Бог принизив би людину. Однак Бог не може принижувати людину, оскільки самим Богом установлено, що всі душі рівноцінні, починаючи з душі Бога, яка є джерелом всіх душ. Втім, у спілкуванні з нами, людськими руками Бог бореться зі злом, установлює закони і чинить суд. Наші закони від Бога в міру їх досконалості, наші суди є Божими в міру їх справедливості, так само як людина споріднена з Богом в міру своєї душевності. Приписування гріхів будь-якій душі (особення зла), вигадання нездоланної дистанції між людиною та Богом – це зло. Душа завжди досконала добра, і Бог є джерелом всіх душ.»

37. «Чому ви кажете, що людина – це душа?»

38. «Людина є людиною, оскільки Бог дарує себе кожній людині у формі душі. Людина може одушевляти будь-що дійсне і уявне силою віри. Душа ідеальна і досконала, тіло матеріальне і недосконала. Душа важливіша за тіло. Тіло може бути яким завгодно: Бог нехтує тілесними відмінностями, коли ми спілкуємось з Богом. Тільки матеріалісти нехтують душею, принижуючи людину. Тому їх визначення людини недосконале, як і весь матеріальний світ.»

39. «Чому ви кажете, що душа досконала, якщо далеко не завжди у людей добрі наміри?»

40. «Зло є недосконалістю, а душа є досконалою. Злі думки, злі почуття поза душею. Це недосконалості свідомості, спричинені недосконалістю людського тіла як частини природи. Ми вважаємо зло безумством, бо безумство є відсутністю доброї волі. Ми віримо, що людина є душа; добро – внутрішня суть людини. Людина безсмертна, зло смерті знищує лише тіло і не торкається душі. Людина розумна, зло безумства знищує лише свідомість і не торкається душі. Людина щаслива, зло нещастя переслідує лише у зовнішньому житті і не торкається внутрішнього буття душі.»

41. «Яка різниця між свідомістю і душею?»

42. «Свідомість – це матеріальний процес у тілі. Душа людини – це дарунок Божий, прагнення свідомості до досконалості, прагнення одушевляти і удосконалювати матеріальний світ, що відрізняє свідомість від інших матеріальних процесів. Недосконала матерія може бути лише досконалим початком душі. Душа досконала, бо ідеально добра, а свідомість недосконала, як все матеріальне.»

43. «Що є добро і що є зло?»

44. «У священному писанні наведено універсальний моральний критерій: приниження людини – зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.»

45. «Що таке утвердження найвищої цінності людини?»

46. «Досконала душевність. Досконале творення. Одушевлення всього. Бачення у всьому матеріальному перш за все досконого початку – основи для творчого одушевлення. Бог каже: сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.»

47. «Що таке приниження людини?»

48. «Будь-яка недоскоальність. Бездушність. Відсутність доброї волі. Будь-яка зла воля. Спроби підкорити душу матеріальним законам, що приречені на невдачу, бо тіла живуть і мають жити за матеріальними законами, а душі доброю волею Бога звільнені від недосконалості матеріального світу, природи та суспільства. Будь-яка дискримінація душі за матеріальними ознаками: за ознакою матеріальності чи нематеріальності носія душі; за ознакою числа, одиниці чи множини душі; за ознакою належності до тих чи інших множин; за будь-якою відмінною рисою носія, включаючи те, чи є живий носій, за ознаками масовості, раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками тіла та свідомості; за ознакою недосконалості носія душі, бо така недоскоальність не позбавляє досконалості самої душі. Вплив на тіло душі з марними сподіваннями підкорити, пошкодити, знищити душу. Насильство, обман і самообман, брехня, наклеп, зневага, ворожість, знущання, калічення, тортури, вбивство, душегуство, богохульство, агресивність, самозакоханість, нетерпіння, неучтвю, неуважність, некрасивість, незручність, непослідовність, свавілля, безперспективність, нищість, безвір'я, помилки, примхи, безумство, безвілля, хвороби, муки, смерть... У зла багато назв. Проте зло принижує лише матерію, тілесну оболонку. Зло не принижує людську душу, священну суть найвищої цінності людини. Душа людини абсолютно досконала. В цьому сенс душі, гарантія

спорідненості людини з Богом».

49. «Хіба життєвий досвід не підказує, що люди грішні?»

50. «Мудра людина бачить в своїх та чужих гріхах віддзеркалення недосконалості, а у недосконалості – поштовх до удосконалення.»

51. «Чи не занадто добре ви думаєте про людей?»

52. «Як би добре ми не думали про людей, завжди треба думати ще краще. Знання недоліків людського життя не має сенсу, якщо не підкріплене усвідомленням досконалості людської душі як головної життєдайної сили, доброї волі людини. Треба розуміти, що сумніви у добрій сутності людини є матеріалістичними, тому недосконалими. Так, матеріалізм корисний для пізнання та удосконалення недосконалого матеріального світу, для примноження добробуту. Однак не можна принижувати душу за ознакою нематеріальності, це зло, а матеріалісти декларують первинність матерії і тому схильні до цього зла. Хоча Бог допомагає матеріалістам самовдосколюватися за допомогою розуму, раціонального мислення, їх спіла довіра матеріальному світу відволікає від прийняття доброї волі Бога. Священне писання каже про деяких матеріалістів: зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Матеріалісти схильні вірити лише недосконалим відчуттям, жити заради недосконалих почуттів, підміняючи людяність – буття душі – вторинними біологічними та соціальними ознаками людського життя. Вони вважають, що про душу турбуються лише діти та наївні фантазери, що дорослий не належить собі та не може мати якусь егоїстичну індивідуальну душу. Але це – забобони, недосконалості матеріалістичного світогляду, що послаблюють зв'язок досконалої душі матеріаліста з недосконалою свідомістю, захопленою спогляданням матерії. Душа уособлює добро волю, розум; суть людяності смішно шукати в бездушних тілах та їх натовпах, керованих почуттями та інстинктами, бо душа важливіша за все.»

53. «Хіба не почуття об'єднують людей?»

54. «Почуття – це реакція тіла, частина природи, недосконалого матеріального світу. Тому почуття можуть нести зло. Людей характеризують не почуття, а добра воля душі, розумність, фантазія і бажання змінювати життя на краще. Доброю є спільнота, благословенна Богом, коли Бог об'єднує людей у співпраці. Безумною об'єднанням, стадності, властива недоскоальність. Бог допомагає нам долати стадність. Інстинкт стадності, тобто потяг бути частиною якоїсь спільноти, нібито більш значущої, ніж сама людина, я сприймаю як фізіологічний атавізм. Що б не казали матеріалісти, переконання і вчинки однієї людини не менш важливі, ніж переконання та вчинки двох та більше людей. Індивідуум і колектив, як природні суб'єкти, рівноцінні й рівноважні; саме тому спільнота з однієї людини є повноцінною спільнотою. Права, інтереси, воля колективу та права, інтереси, воля індивідуума однаково важливі. Віра одного так само сильна, як віра мільйонів. З метафізичної точки зору індивідуум ближчий до Бога, ніж колектив, оскільки Бог спілкується з окремими людьми, а не з колективами. Навіть диво колективного одкровення Бог зрідка творить у відповідь на індивідуальні молитви. Досконалий Бог уособлює найвищу цінність людини, а недосконали спільноти іноді намагаються зневажити нею, тим самим принижуючись до богохульства. З точки зору мудрої людини що егоїстичне прагнення домінувати, що примус до неприродної скромності та самопожертви – однаково недосконали прояви безумного стадного інстинкту».

55. «Що таке спільнота?»

56. «Ще душа будь-якої сукупності душ. Спільнота досконалого початку – це Бог. Спільнота одної душі – це суверенна особистість або індивідуальність. Кожна група, кожне об'єднання людей в матеріальному світі має спільноту. Носії душ живуть за недосконалими законами матеріального світу, а спільнота є виявом Божественного одкровення і являє досконалу свободу завдяки добрій волі Бога.»

50. Люб. 13
52. Дос. 56,
Симв. 7-17,
Креат. 5, 8
54. Симв. 24,
Люб. 10-14,
Креат. 21-24,
29-33

56. Риг. 10,
Декл. 2,
Регл. 1
58. Риг. 1
60. Симв. 26
62. Дос. 28
64. Дос. 39,
Декл. 5

66. Дос. 38-40,
Симв. 46,
Бож. 32,
Дол. 5-6
68. Люд. 3

70. Дос. 27,
47, Гарм. 8,
Люб. 9

57. «Як ви спілкуєтесь з Богом?»

58. «Людина може самостійно молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Ми безпосередньо спілкуємось з Богом. Звертатися до Бога найкраще через молитву, зокрема – подумки. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватися з Богом. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного взаємозв'язку людини і її живої душі з Богом.»

59. «Ви впевнені, що спілкуєтесь саме з Богом?»

60. «Спілкування з Богом - це завжди чудо. Я не можу сумніватися у істинності одкровення. Ви – сторонній спостерігач і можете висловлювати сумніви, однак цим ніколи не похитнете мою віру.»

61. «Чому різні люди кажуть різні речі про Бога?»

62. «Будь-який переказ істини недосконалий, бо спотворюється його матеріальною формою. Всі матеріальні форми недосконали, природа недосконала. От чому переказ істини має постійно вдосконалюватись, і це стосується навіть священного писання. Вдосконалення є пошуком душі, прагненням Божого одкровення. Людина у одкровенні отримує дар істини від Бога, як абстракцію. Істина, за виключенням деяких чудесних випадків, є формою, яку кожна людина наповнює змістом по-своєму – власною вірою, мудрістю, почуттями та знаннями, згідно підказкам своєї душі. Священні тексти віри в найвищу цінність людини надзвичайно абстрактні та узагальнені саме тому, що показують прямий шлях до спілкування з Богом. Краса форми не обтяжена зайвим тягарем змісту в дарованому Богом священному писанні.»

63. «Як знайти душу?»

64. «Скажи собі: душа – це я! Це моя добра воля! Вір в себе і твори добро. Володій собою.»

65. «Як володіти собою?»

66. «Відмежуй свідомість від зла. Реалізуй свій суверенітет особистості. Всі злі бажання та вчинки – від недосконалості світу, від поганого ритму серця та плутанини у нейронах мозку, від безумних почуттів та бажань, від недостатності точних знань та вмінь, поганого володіння мовою та невміння сказати, почути, усвідомити найважливіше. Від нерозумної любові, коли начебто й живеш поряд з людьми, любиш їх, але розуміти їх та допомагати їм по-справжньому не вмієш і лінки вчитися; коли приречено підкоряєшся злій волі любові, але тимчасово безумної особи чи групи, а по правді треба гучно заперечити і привести безумців до тями, повернути їх тілам зв'язок з душами. Все зло – від послаблення зв'язку між тілом та душею, який робить людину творцем добра, який спрямовує тіло до творення добрих справ з вірою у себе, прагненням подолати всі недосконалості тіла, інших тіл та решти природи, зробити світ кращим для себе та інших людей.»

67. «Як вдосконалювати матеріальний світ?»

68. «Людина повинна творити добро і жити добром. Добросесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, творення спільнот, в тому числі сім'ї для виховання дітей, співпраця з людьми та вірна творчість є проявами доброї волі, які міняють світ на краще. Бог благословив людей творити добро, долати зло, спокутувати гріхи.»

69. «Як зберегти віру?»

70. «Бог каже: думай, мрій, черпай натхнення з символа віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Загалом, читай священне писання. Користуйся цим камертоном в усіх випадках життя. Коли не розумієш написаного – спитай подумки Бога, прояви добро волю, і Бог відповість на всі питання. Пам'ятай: слово Боже не у тексті, символ віри міститься на кожному чистому аркуші паперу. Прояви мудрість, і з Божою допомогою зумієш прочитати істину в усьому сущому.»

ОБРЯД

РИТУАЛИ СВЯЩЕННОГО ОБРЯДУ

1. Спілкування з Богом

1.1. Бог відповідає на віру.

1.2. Кожен віруючий може без посередників молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Звертатися до Бога найкраще через молитву, зокрема, подумки. Чиста свідомість та добра воля є формами молитви. Очікуй одкровення, відволікаючись від усього матеріального.

1.3. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватися з Богом.

1.4. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного взаємозв'язку людини і її живої душі з Богом.

1.5. До Бога слід звертатися за істиною та прозорінням у будь-яких питаннях, ділитися всіма сумнівами, сповідуватися. Спілкування з Богом ґрунтується на щирості. Бог являється у мріях. Голос Бога можна почути лише самостійно, силою віри власної душі. Радимо зберігати мудрість, не схвистити у тлумаченні одкровення.

2. Осмислення, вшанування і дарування

священного писання

2.1. Священне писання – подарунок Божий людині. Даруючи його іншим людям, стаємо провідниками Божої істини. Даруй священне писання коли завгодно, коли душа того бажає, при знайомстві, на початку співпраці, з нагоди народження та інших свят. Читуючи священне писання, ми спілкуємось з автором. Розуміючи його по-своєму, ми стаємо співавторами.

2.2. Регулярне читання та осмислення священного писання допомагає віруючим зберігати мудрість, вести моральне життя, правильно спілкуватись з Богом. Вшанування священного писання доречними цитатами у будь-яких текстах та добрих тлумаченнях на благо добрих справ вітається Богом.

2.3. Окреме місце у священному писанні займає перше одкровення -

1.2. Дос. 47,
Бож. 2, 8-9,
30, Люб. 18,
Регл. 1.3
1.3.
Креат. 2

1.4. Симв. 2, 40,
Бож. 26

2.1. Симв. 47,
Бож. 5,
Діал. 3-4
2.3. Симв. 1-6
2.5. Дос. 1, 15, 47
3.2. Симв. 47-48
4.3. Діал. 50

символ віри, що оспівує душевність.

2.4. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символа віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Коли душа того бажає, даруй символ віри. Помісти в оселі на видному місці символ віри, зроблений гарно, щоб радував око.

2.5. В нашому обряді символ віри може замішуватись священним писанням в цілому або чистим аркушем як символом досконалого початку, які завідомо містять символ віри.

3. Проповідь

3.1. Допомагаючи людям повірити в себе, твори добро.

3.2. Проповідь віри в людину. Проповідь прикрасить будь-яку подію: свято, початок і кінець життєвого циклу, народження та смерть. Розповідай про сутність найвищої цінності людини і укріплюй істинну віру душевним словом. Поширюй священне писання та власні декларації з питань віри та їх впливу на життя. Публічно молися.

3.3. Бог може покликати кожную душу бути проповідником віри в найвищу цінність людини.

4. Сповідь і спокута

4.1. Сповідь - це довірительне, таємне спілкування на будь-яку тему у будь-якій формі. Всі учасники сповіді повинні тримати зміст сповіді в таємниці, поки інше не продуктує їх спільна добра воля.

4.2. Коли людина прагне добра, вона може сповідуватись проповіднику віри в людину і просити поради для самовдосконалення. Проповідники віри в людину приймають сповідь про добро волю, дають поради, як її реалізувати з Божим благословенням.

4.3. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило скоєне зло, у разі можливості та необхідності – відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства. У сповіді не обов'язково розповідати про гріх. Можна розповісти лише про спокуту. Проповідники віри в людину приймають сповідь про вчинені гріхи та дають поради, як їх спокутувати.

- 4.4. Кожна душа може сповідуватися безпосередньо Богу.
4.5. Сповідуючись усно, під час сповіді тримай в руках символ віри.

5. Благословення на доброчесне життя,

об'єднання та співпрацю

- 5.1. Доброчесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, допомога людям, створення спільноти, співпраця з людьми та творчість є добром. Добрими спільнотами є: суверенна особистість; сімейний союз для виховання дітей; будь-які інші форми доброго співжиття та співпраці людей.
5.2. Істинно віруючі прагнуть творити добро й добре спілкуватись з співпраці (осмисленій, свідомій спільній діяльності, спільному житті з чітко визначеною доброю метою на засадах мудрості та взаємоповаги) й уникають гріховної стабільності (інстинктивного прагнення розчинити свою особистість у колективі або агресивно домінувати над колективом).
5.3. Віруючі долучаються мудрості у безпосередньому спілкуванні з Богом, дізнаються шляхом одкровення різницю між добром та злом.
5.4. В той же час, проповідники віри в найвищу цінність людини допомагають віруючим самостійно спілкуватись з Богом, мудро осмислювати та тлумачити волю Бога.
5.5. Віруючі можуть звернутися безпосередньо до Бога або до проповідника віри в людину за благословенням на добрі справи та ініціативи (індивідуальні та спільні), а також на сімейні, суспільні, творчі, трудові об'єднання та інші види співпраці в ім'я добра, починаючи з декларування суверенітету особистості.

6. Визначення добра і зла

- 6.1. Обряд визначення добра і зла здійснює хранитель віри за правилами Кодексу визначення добра і зла. Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального критерію.
6.2. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло.

7. Нагадування

- 7.1. Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.
7.2. Ритуал нагадування полягає у систематичному ритуальному зверненні до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Значення цього обряду розкривається в окремому тексті священного писання.
7.3. Якщо підставою для нагадування є подолання зла, попередньо проводиться обряд визначення добра і зла.

КОДЕКС ВИЗНАЧЕННЯ ДОБРА І ЗЛА

1. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Те, що не може бути визначено як добро чи зло, відповідно до цього кодексу визнається невизначеним.
2. Цей кодекс регламентує винесення оціночних суджень морального характеру душевною спільнотою щодо феноменів – тобто тих явищ, дійсних чи уявних, які, на думку людей, заслуговують на оцінку "добро" чи "зло". Моральними є судження, які досконало, істинно, за доброю волею розмежовують добро і зло.
3. Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального критерію.
4. Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен не визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо трансформації феномена у добро. Якщо феномен визнано злом, визначення може містити пропозиції щодо його подолання.
5. Будь-які феномени можуть вивчатися на предмет визначення добра і зла. Такими феноменами є, зокрема, факти та оціночні судження, зокрема, про діяльність або мету, способи, результати діяльності окремих людей, спільнот, інституцій тощо, а також живі та неживі предмети, події, інформація, зокрема про проекти, наміри, задуми, мотиви, норми, правила, уявлення, закони природи і суспільства та інше, а також сукупності феноменів, зв'язки між феноменами тощо.
6. Добро і зло визначає хранитель віри. Учасниками процесу визначення добра і зла є окремі люди або спільноти, товариства, установи, організації тощо, представлені в процесі уповноваженою на те людиною.
7. Процес визначення добра і зла починається за заявою про визначення добра і зла, поданою хранителю віри, або за ініціативою хранителя віри. У заявах про визначення добра і зла зазначається, які феномени, які феномени потребують визначення добра і зла, які є зацікавлені особи, доводи заявників по суті порушеного питання. Заявники можуть доповнювати і уточнювати свої заяви. Всі рішення, заяви, звернення,

1. Симв. 19,
Діал. 43-48

2. Регл. 4.1

3. Рит. 6.1
4. Симв. 46

9. Симв. 43,
Діал. 5-6

НАГАДУВАННЯ

1. Нагадування – це систематичне ритуальне звернення до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Зокрема, за допомогою ритуалу нагадування можна побороти такі прояви зла, як неважливість, непослідовність, зневага, ворожість, брехня, свавілля, безумство, безперспективність, безвір'я. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою, зверненням до людських душ у надії на розуміння та співчуття, а також молитвою, через спілкування з Богом, що живе у кожній душі.
2. Підставами для здійснення ритуалу нагадування можуть бути спілкування з Богом, добра воля душі, подолання зла, рішення хранителя віри про визначення добра і зла. На цій підставі Бог диктує віруючому через душу добру форму ритуалу нагадування – тобто, спосіб здійснення ритуалу.
3. Форма ритуалу нагадування може базуватися на усному, письмовому, електронному, іншому зверненні будь-якого доброго

1. Симв.
13, 26

2. Рит. 1,
Код. 10
3. Рит. 2
6. Люд. 4

8. Посмішка та оплески

- 8.1. Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!
8.2. Посмішка та оплески – способи підтримки добра та боротьби із злом, зокрема, з нудогою. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плескай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.
8.3. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Віynu іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.

9. Духовні ініціативи, спеціальні та індивідуальні ритуали, творення чудес

- 9.1. Людина шанує кожну душу, починаючи зі своєї. Питай душу про все, що хвилює. Прости душу про гідне чудо. Слухай душу.
9.2. Ніхто не обмежує віруючих у здійсненні особистих, індивідуальних ритуалів богослужіння за правилами, підказаними їм Богом шляхом одкровення. Кожна душа здатна творити чудеса. Досконалі бажання збуваються; не бажай конкретного – бажай ідеального. Допомагай Богу, і Бог допоможе тобі. З Божою допомогою все добре стає можливим.
9.3. Проповідники можуть здійснювати спеціальні публічні ритуали, підказані Богом. Будь-які організаційні рішення хранителів віри виконуються у їх спільнотах як спеціальний ритуал.
9.4. Хранителі віри можуть визначати свята, символи, цілі та орієнтири на певний часовий проміжок, удосконалювати форму священного писання із збереженням змісту, продиктованого Богом, здійснювати інші спеціальні ритуали у релігійних спільнотах.
9.5. Спеціальні ритуали виконуються проповідниками, зокрема, хранителями віри за правилами, встановленими шляхом Божественного одкровення, для загального блага, з'ясування та утвердження істини й визначення орієнтирів подальшого розвитку нашої релігії.

10. Покликання хранителів віри та проповідників, заснування душевних спільнот

- 10.1. Бог безпосередньо кличе хранителів віри та благословляє на утворення душевних спільнот. Душевною спільнотою може бути суверенна особистість хранителя віри.
10.2. Бог безпосередньо кличе проповідників та благословляє на проповідь.
10.3. Форми і порядок участі в душевній спільноті визначаються відповідно до регламенту, з доброї волі хранителя віри та з благословення Божого.
10.4. Участь людини у душевних спільнотах, інформація про чисельність та діяльність душевних спільнот за доброю волею може зберігатися в таємниці.

- клопотання, доводи, докази, скарги та висновки по суті процесу є матеріалами процесу і зберігаються хранителем віри. Замість речових доказів до матеріалів процесу приєднуються акти про встановлення фактів, заврені хранителем віри або учасником процесу. Матеріали процесу відкриті для ознайомлення учасником процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Зміст матеріалів процесу може бути оскаржений хранителем віри, за результатами розгляду скарги ухвалюється рішення про вилучення матеріалів процесу або про часткове ігнорування змісту матеріалів процесу. Про ознайомлення з матеріалами процесу слід подати заяву хранителю віри.
8. Ухваливши рішення почати або продовжити процес, хранитель віри визначає часові рамки процесу і коло осіб, яких стосується цей процес, повідомляє їм про початок процесу та пропонує надати свої доводи по суті процесу. Доводи мають бути обгрунтованими і можуть бути доведеними, зокрема, за допомогою доказів. Особи, які не були залучені до процесу, можуть звернутись із заявою про участь у процесі, яку хранитель віри розглядає та за результатами розгляду виносить мотивоване рішення про залучення заявника до процесу або відмову у залученні до процесу.
9. За результатами оцінки доводів учасників процесу та фактичних обставин справи, керуючись базовим моральним критерієм, хранитель віри дає обгрунтоване визначення на предмет того, чи є ті чи інші феномени (сукупності феноменів, зв'язки між феноменами) добром чи злом, або є невизначеними.
10. Визначення за результатами процесу надається учасникам процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Хранитель віри своїм рішенням може запропонувати визначенням ним учасникам процесу оплатити витрати на ведення процесу у визначеному хранителем обсязі. В такому разі визначення за результатами процесу чи інше рішення, передбачене цим кодексом, надається виключно у разі оплати цих витрат. За клопотанням учасника процесу хранитель віри може продовжити процес у зв'язку з новими обставинами, наслідком чого має бути ухвалення нового визначення. Визначення за результатами процесу може вільно оприлюднюватись будь-якими особами без змін та перекручень.

ОРГАНІЗАЦІЯ

ДЕКЛАРАЦІЯ СУВЕРЕНІТЕТУ ОСОБИСТОСТІ

Преамбула.

Будучи при повному розумі і твердій пам'яті; усвідомлюючи свою відповідальність як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством; як вроджену і визнану вимушено, так і добровільно взяту на себе; свій обов'язок згідно із законами, звичаями та загально визнаними принципами моралі; усвідомлюючи недосконалість об'єктивно існуючого світу, природи, всесвіту, матерії, що здатна руйнуватися, смертної плоти, оманливих почуттів і рефлексів; приймаючи як даність без всякого самообману всі достовірно відомі мені феномени, явища, процеси, закони та закономірності, які існують поза моєю волею, включаючи той факт, що більша частина мого світогляду продиктована життєвим досвідом, спілкуванням і співпрацею з людьми; керуючись загально визнаним серед вільних людей розумінням прав людини; керуючись своєю доброю волею; керуючись своїм розумом, свідомістю, свободою, честю і гідністю; керуючись самоочевидним, природним правом вільно володіти собою, яке є беззаперечним та невідчужуваним; включаючи здатність вільно формувати свій внутрішній світ на власний розсуд на основі будь-яких усвідомлених думок, образів, символів, слів, абстракцій, переконань, вірувань, концепцій, теорій, моделей, фантазій, мрій, інтенцій; керуючись божественним одкровенням, явленим мені через досконалу душу; керуючись вірою в себе -

Я мудро ухвалюю і добровільно визнаю цю декларацію, яка відтепер визначає найважливіші, основоположні принципи мого існування, життєвої автономії як вільної людини і суверенної особистості.

Стаття 1. Самоцінність.

Я декларую існування, безумовно, самостійну та безвідносну цінність моєї душі, а також суб'єктивної та об'єктивної реальності. Мій внутрішній світ, явлений у свідомості, який я формую моєю доброю волею, є суб'єктивною самоцінною реальністю. Мої думки існують, мої свідомі уявлення існують, мої свідомі думки та наміри є вчинками у суб'єктивній реальності. Суб'єктивна реальність існує відповідно до моєї волі. Мій внутрішній світ відкритий тільки для мене, інші не можуть знати про нього більше, ніж я кажу. Мій зовнішній світ, явлений поза свідомістю, який я відчуваю та почуваю, частиною якого є моє тіло, є об'єктивною самоцінною реальністю. Зокрема, об'єктивна реальність для мене є висловленою іншими людьми думки. Об'єктивна реальність існує поза моєю волею. Суб'єктивна та об'єктивна реальності однаково існують і однаково цінні для мене.

Стаття 2. Душевність.

Я є душею в суб'єктивній реальності. Я, як душа, маю форму тіла в об'єктивній реальності. Форма тіла є другорядною, оскільки моя сутність як людини – це автономна душа. Душа є досконалою частиною суб'єктивної реальності, яка дарована Богом і захищена від впливу недосконалої об'єктивної реальності. За допомогою тіла я можу здійснювати добру волю душі в об'єктивній реальності. Я можу одушевити силою віри будь-що об'єктивне чи суб'єктивне, утворювати душевні спільноти, долучатися до душевних спільнот. Я визнаю, що всі душі взаємопов'язані та рівноцінні, їх джерелом є Бог.

Стаття 3. Моральність.

Я прагну бути добром і творити добро. Добро є досконалістю, зло є недосконалістю. Душа є добро. Суверенітет особистості є добро. Все, що ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості, є зло. Я декларую свою здатність самостійно розрізняти добро і зло, що властива душі внаслідок її спорідненості з Богом.

Стаття 4. Свобода.

Я нічим не обмежуюсь у творенні та здійсненні доброї волі, окрім тих закономірностей об'єктивної та суб'єктивної реальності, які не залежать від моєї волі та мають мудро прийматися, як даність. Ніщо не може примусити мене відмовитися від суверенітету особистості. Тільки я можу виступати від

свого імені або уповноважувати на це інших за доброю волею. Я безумовно коритимусь своїм тілом законам природи та суспільства, що існують у недосконалому матеріальному світі, однак як душа я можу не коритися жодному недосконалому закону природи та суспільства.

Стаття 5. Власність.

Я цілком належу собі, володію та розпоряджаюся собою на свій розсуд. Це включає повне і ексклюзивне володіння суб'єктивною реальністю та своєю душею як її частиною. Також це включає в себе володіння об'єктивною реальністю в умовах повного і ексклюзивного володіння своїм тілом і співволодіння усією іншою об'єктивною реальністю тією мірою, якою вона не привласнена іншими душами. Привласнення має відбуватися відповідно до загальноприйнятих уявлень, правових засад, добрих намірів та здорового глузду. Всесвіт, все нескінченне суще належить людям, які добросовісно і за взаємною згодою та за доброю волею розподіляють між собою цю спільну власність шляхом створення, привласнення, розпорядження та користування.

Стаття 6. Солідарність.

Поряд зі мною живуть інші душі, які я люблю і загалом прагну сприймати кожен душу якнайдосконаліше своєю свідомістю та всіма почуттями і відчуттями. Я визнаю людину всяку душу, яка декларує суверенітет особистості. З міркувань здорового глузду я умовно розглядаю як людину будь-який матеріальний об'єкт (тіло), яке потенційно може бути людиною. Я прагну взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними зусиллями разом з іншими душами. Для цього, зокрема, я добровільно беру участь у спільнотах або приймаю як даність участь у спільнотах, від якої не можна відмовитися. Я розглядаю будь-яке об'єднання (спільноту) людей за будь-якою ознакою як спільний ресурс, що належить всім людям, які входять до цього об'єднання; коли кажуть, що я належу до об'єднання, це означає, що об'єднання належить мені тою мірою, якою я беру в ньому участь. У якості суверенної особистості я мислю себе окремою спільнотою, що не зважає мені брати участь в інших спільнотах. Жоден об'єднаний фактор, що включає мене, такий, як створення сім'ї, групи, зборів, корпорацій, громад, народу, держави, іншого об'єднання, тощо, не може розглядатися як такий, що скасовує моє самоочевидне співволодіння будь-якою спільнотою, у якій я беру участь, оскільки суверенітет особистості пріоритетніший за участь у спільнотах. Я залишаю за собою право і вважаю за необхідне відмовитися від участі у будь-якому об'єднанні, яке ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості чи іншим чином проявляє свою злу сутність, а також залишаю за собою право заперечувати подібні злі прояви і боротися з ними, не відмовляючись від участі в об'єднанні. Вибір між цими природними правами я роблю самостійно відповідно до своєї доброї волі та здорового глузду.

Стаття 7. Мудрість.

Суверенітет особистості не може бути підставою для визнання об'єктивною реальністю того, що існує суб'єктивно, і для визнання суб'єктивною реальністю кожної людини так само, як поважаю непорушність суверенітету своєї особистості. Суверенітет особистості не може бути виправданним злих думок та вчинків, оскільки тою мірою, якою особа мислить і чинить зло, ця особа перестає бути людиною. Ніщо у цій декларації не може тлумачитися як заперечення моєї об'єктивної відповідальності як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством, мого обов'язку згідно із законами, звичаями та загально визнаними принципами моралі. Ніщо у цій декларації не може тлумачитися як внутрішня суперечність або заперечення здорового глузду. Ніщо у цій декларації не може тлумачитися як приниження будь-якої людини. Ця декларація може бути доповнена або видозмінена з метою вдосконалення або більш зрозумілого висловлення її ідей. Текст цієї декларації може вільно використовуватися будь-якою людиною для декларування суверенітету своєї особистості, і ніхто не може претендувати на ексклюзивне володіння цією декларацією.

РЕГЛАМЕНТ ДУШЕВНОЇ СПІЛЬНОТИ

1. Основні засади

- 1.1. Душевна спільнота є добровільною співпрацею людей як душ.
- 1.2. Метою душевної спільноти є досконалість.
- 1.3. Душевну спільноту веде до досконалості Бог через одкровення, явлені хранителю віри або явлені її учасникам та благословенні хранителем віри.
- 1.4. Душа - хранитель віри представляє спільноту в усіх відносинах, діє від її імені, пропонує діяти іншим та благословляє їх добру волю.
- 1.5. Діяльність душевної спільноти є здійсненням суверенітету особистості учасників спільноти та гарантується суверенітетом особистості хранителя віри.
- 1.6. Душа хранителя віри покликана Богом через одкровення.

2. Види діяльності

- 2.1. Душевна спільнота може здійснювати будь-яку добросесну діяльність.
- 2.2. У своїй діяльності душевна спільнота прагне творити добро, поширювати віру в найвищу цінність людини, не розраховуючи на любов чи вигоду.
- 2.3. Душевна спільнота утримується від проведення масових та публічних заходів і здійснює свою діяльність, передусім, через доторки душ, індивідуальні контакти, приватне богослужіння.
- 2.4. Душевна спільнота заохочує самостійні духовні пошуки учасників, надає перевагу письмовій та електронній формам спілкування і взаємодії.
- 2.5. Душевна спільнота здійснює всі обряди та церемонії, передбачені священним писанням.
- 2.6. Діяльність та документація душевної спільноти є таємною, якщо інше не благословила душа - хранитель віри.

3. Правила участі

- 3.1. Душевна спільнота складається з учасників, а їх відносини з нею є відносинами участі. Добровільна відмова від участі або виключення хранителем віри є припиненням будь-яких відносин між душею та спільнотою, передбачених цим регламентом.
- 3.2. Окремою категорією учасників є проповідники, які проводять релігійні обряди, поширюють священне писання і власні декларації з питань віри, моляться та складають молитви на прохання віруючих, допомагають здійснювати добру волю Бога і хранителя віри - першого серед проповідників.
- 3.3. Учасниками душевної спільноти стають з проповідницького благословення будь-які душі, що сповідувалися проповідникам про своє бажання взяти участь у спільноті у формі, благословенній хранителем віри.

1. Симв. 10, Діал. 37-42, Креат. 4
2. Діал. 63-64
3. Діал. 43-50
4. Креат. 6
5. Діал. 65-66

6. Люд. 3.7, Діал. 15-16, 55-56
7. Креат. 5, Діал. 40

1.1. Люд. 1.1, Діал. 55-56
1.2. Діал. 5-6
1.3. Бож. 13, Рит. 1, 10
1.5. Декл. 4

2.1. Люд. 3.7
2.2. Симв. 13
2.3. Діал. 9-10
2.6. Рит. 10.4

3.2. Люд. 5.8, Рит. 3
3.5. Рит. 2
4.1. Код. 7-10
4.4. Рит. 4
5.1. Рит. 1-10

5.5. Рит. 9.3

- 3.4. Хранитель віри обирає проповідників з числа достойних учасників за їх бажанням, а також на свій розсуд виключає учасників у разі, коли це необхідно для удосконалення спільноти.
- 3.5. Учасники душевної спільноти безкоштовно отримують священне писання, можуть підтримувати її діяльність та діяти з благословення хранителя віри. Інші привілеї та рекомендації щодо участі в діяльності спільноти пропонує учасникам хранитель віри.

4. Діловодство

- 4.1. У душевній спільноті ведеться діловодство, необхідне для досконалої діяльності. Діловодство у процесах визначення добра і зла ведеться за правилами кодексу визначення добра і зла. Правила діловодства і форми документації встановлює хранитель віри.
- 4.2. Душевна спільнота і хранитель віри приймають та відповідають на звернення, приймають сповіді та реагують на них у будь-якій формі, визначеній священним писанням, благословенній Богом чи хранителем віри.
- 4.3. Зверненнями є заяви, пропозиції та скарги щодо будь-яких питань, які належать до компетенції душевної спільноти і потребують відповіді.
- 4.4. Сповіді є довірительне повідомлення на будь-яку тему, зміст якого не підлягає розголошенню.
- 4.5. Сповіді та звернення, матеріали їх розгляду, інші матеріали діяльності душевної спільноти зберігаються в архіві хранителя віри, що може розпоряджатися матеріалами архіву відповідно до Божої та своєї доброї волі в межах, встановлених цим регламентом.

5. Здійснення обрядів

- 5.1. Душевна спільнота здійснює ритуали священного обряду віри в найвищу цінність людини, коли на це є добра воля її учасників.
- 5.2. Душевна спільнота забезпечує віруючих священним писанням, іншою богослужбовою літературою та предметами культу в необхідній кількості на їх прохання.
- 5.3. Душевна спільнота оголошує релігійні свята і святкові періоди, організує проведення свят та приймає пропозиції щодо їх планування.
- 5.4. Душевна спільнота веде місіонерську та проповідницьку діяльність, поширює віровчення усно, письмово, в електронній формі, у храмах, в інтернеті, в тому числі у віртуальних храмах, благословенних Богом.
- 5.5. Будь-яка добросесна діяльність душевної спільноти є релігійним обрядом.